

kolesného žandarmi, hneď pochopil, čo je vo veci. Bez toho, aby pozdravil žandárov, priamo sa obrátil na Jeana:

„Á, to ste vy? Som rád, že vás znova vidím! No dal som vám aj svietniky, strieborné... ako celá súprava. Keby ste ich predali, určite by vám vyniesli najmenej dve-sto frankov. Prečo ste si ich nezobrali spolu s taniermi?“ Policajti uverili, že biskup tie taniere Jeanovi daroval a odišli. Jeana Valjeana pristihla pri jeho hriechu láska biskupa!

11.3. Nedeľa

Ježiš povedal Nikodémovi: „Ako Mojžiš vyzdvihol na púšti hada, tak musí byť vyzdvihnutý aj Syn človeka, aby každý, kto verí, mal v ňom večný život.“ Vedť Boh tak miloval svet, že dal svojho jednorodeného Syna, aby nezahynul nik, kto v neho verí, ale aby mal večný život. Lebo Boh neposlal Syna na svet, aby svet odsúdil, ale aby sa skrze neho svet spasil. Jn 3,14-17

Dá sa dnes niečomu veriť? Uveriť sa dá iba láske. Pre nás kresťanov je najväčším znakom lásky Ježišova smrť na kríži. Ak tomuto znameniu lásky uveríme znova sa narodíme. Keď sa dvaja mladí zaľúbia, svet sa pre nich stáva úplne novým. Majú pocit, akoby sa práve narodili. Podobne to

je aj so stretnutím s Ježišom. S jeho znamením lásky na kríži. Sme zrazu akýsi iní. Zmenení, znovuzrodení. Ak sme uverili znameniu Ježišovej lásky, znamená to, že žijeme vo svetle a sme zachránení.

vieme predstaviť nejakého Boha, ktorý ničí a zabíja všetkých svojimi vojskami. Ale Boh, ktorý by nás mal rád? Ktorý by ma tak miloval, že dá za mňa život? Potrebujeme naša predstavu o Bohu obrátiť naruby. Nestačí sa narodiť na tento svet ako dieťa. Aby sme boli skutočne „narodení“, potrebujeme prijať Ducha Svätého. Prijatť nanovo to, kým sme. Pretože sme milovaní viac, ako sme si predstavovali. Viac ako by sme dúfali, chceli požadovať.

Ešte si vieme predstaviť všemohúceho Boha, ktorý sedí na oblakoch a rozhoduje o osude tohto sveta. Ťahá za nitky ako nejaký bábkár v bábkovom divadle. Prípadne si ešte

Partizánske – Šípok
Pôst 3. TÝŽDEŇ 2018

Tento týždeň je od
Petra NAŇA

Pôstne listy 2018

5.3. Pondelok

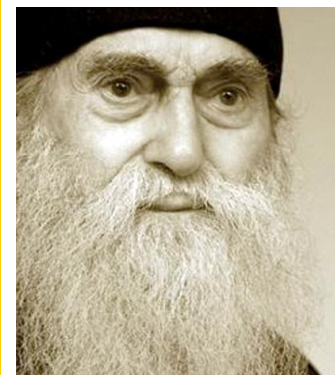
„Keď Ježiš prišiel do Nazareta, povedal ľudu v synagóge: „Veru, hovorím vám: Ani jeden prorok nie je vzácny vo svojej vlasti. Ale

vravím vám pravdu: Mnoho vdov bolo v Izraeli za dní Eliáša, keď sa zavrelo nebo na tri roky a šesť mesiacov a nastal veľký hlad po celej krajine. A ani k jednej z nich nebol poslaný Eliáš, iba k onej vdove do Sarepty v Sidone. A mnoho malomocných bolo v Izraeli za proroka Elizea, a ani jeden z nich nebol očistený, iba Sýrčan Náman.“

Keď to počuli, všetkých v synagóge zachvátil hnev. Vstali, vyhnali ho z mesta a viedli ho až na zráz vrchu, na ktorom bolo ich mesto postavené, a odtiaľ ho chceli zhodiť. Ale on prešiel pomedzi nich a odišiel.“ Lk 4,24-30

Jeden čerstvo obrátený mladý muž sa opýtal starca: „Otče, a to sa teraz budem musieť úplne zrieknuť sveta?“ „Neboj sa“, odpovedal stariec. „Ak bude tvoj život

skutočne kresťanský, svet sa okamžite zriekne teba!“

Preto nie je ľahké byť verný viere a jej prejavom. Stávame sa výčitkou a niekedy aj neprijemnou prekážkou pre druhých. Potrebujeme upierať svoj zrak na Ježiša, aby sme dokázali vziať svoj každodenný kríž na plecá a ísť za Ním.

6.3. Utorok

Preto sa nebeské kráľovstvo podobá kráľovi, ktorý sa rozhodol vyúčtovať so svojimi sluhami. Keď začal účtovať, priviedli mu jedného, ktorý bol dlžen desaťtisíc talentov. Ale pretože nemal skadiať vrátiť, pán rozkázal predať

jeho aj jeho ženu aj deti i všetko, čo mal, a dlh splatiť. Vtedy mu sluha padol k nohám a na kolenách ho prosil: „Pozhovej mi a všetko ti vrátim.“ A pán sa nad sluhom zľutoval, prepustil ho a odpustil mu aj dlžobu. No len čo ten sluha vyšiel, stretol sa so svojim spolusluhom, ktorý mu dlhoval sto denárov. Chytil ho pod krk a kričal: „Vráť, čo mi dlhuješ!“ Jeho spolusluha mu padol k nohám a prosil ho: „Pozhovej mi a dlžobu ti splatím.“ On však nechcel, ale odišiel a vrhol ho do žalára, kým dlh nespláti. Keď jeho spolusluhovia videli, čo sa stalo, veľmi sa zarmútili. Išli a rozpovedali svojmu pánovi všetko, čo sa stalo. A tak si ho pán predvolal a povedal mu: „Zlý sluha, ja som ti odpustil celú dlžobu, pretože si ma prosil. Nemal si sa teda aj ty zľutovať nad svojim spolusluhom, ako som sa ja zľutoval nad tebou?“ A rozhnevaný pán ho vydal mučiteľom, kým nespláti celú dlžobu. Mt 18,23-34

no, ani jediná čiarka zo Zákona, kým sa všetko nesplní.“ Mt 5,17-18

Istá sedliačka mala veľmi vážne chorého manžela. Raz dala Panna Márii sľub, že po celý rok bude každý deň zapalovať sviečku pred jej obrazom v kostole, aby sa uzdravil. A tak vždy, v čas aj nečase, v skorých ranných hodinách utekala uprostred dediny, kde stál farský kostol, pomodlila sa Otčenáš, Zdravas Mária, Sláva Otcu a zapálila sviečku Panne Márii. Potom sa rýchlo vrátila domov, aby sa mohla starať o svojho chorého manžela. Zabrало to! Po deviatich dňoch sa muž zdvihol z postele zdravý. Na desiaty deň sa žena pustila do prania bielizne, ktorá sa jej nahromadila, kým bol manžel chorý a povedala si: „Dnes mám veľmi veľa práce, do kostola pôjdem až zajtra a zapálím naraz dve sviečky.“ Na ďalší deň husto pršalo. „Dnes leje ako z krhly. Ak pôjdem von, zmoknem do nitky... radšej to presuniem na zajtra a zapálím tri sviečky,“ ospravedlnila sa sama pred sebou. A tak každý deň našla nejakú výhovorku, ale pritom poctivo počítala, koľko sviec bude musieť zažať, keď sa jej podarí ísť do kostola. Jedného dňa si uvedomila, že počet sviec, ktoré by mala v kostole zapáliť narástol na päťdesiat. „Päťdesiat sviečok? Hm, ak teraz pôj-

dem do kostola zažať toľko sviečok, ľudia si určite pomyslia, že som sa pomiatla.“ Preto sa napokon rozhodla upustiť od svojho úmyslu...

Božie prísľuby sú večné, nikdy sa nepominú, kým sa nesplnia. Naše sľuby sú často ako tento svet, ktorý sa rýchlo pomíňa. Končia s našou nestálosťou.

8.3. Štvrtok

„Každé kráľovstvo vnútorne rozdelené spustne a dom na dom sa zrúti.“ Lk 11,17

Jeden mních hovoril svojim žiakom príbeh o tom, ako sa veľmi rýchlo vzťahy dokážu rozbiť vďaka nedostatku dôvery. Boli raz dvaja bratia mnísi, ktorí boli ale umiestnení v dvoch rôznych kláštoroch. Obaja boli na cestách a noc ich zastihla v jednom malom mestečku. Prišli teda do hostinca, aby sa tam ubytovali. Mali voľnú už len jednu izbu a tak mu-

seli prenocovať v nej spolu. Prvý z nich si pozorne prehládol svojho budúceho spolubývajúceho a potom zanesol k majiteľovi hostinca tých pár osobných vecí, ktoré so sebou mal. „Schovaj mi to u seba, prosím, ten druhý nocľazník vo mne nezbudzuje dôveru.“ Majiteľ hostinca odpovedal: „Dobre, uloží to k veciam tvojho spolubrata. Bol tu totiž pred chvíľou a tvrdil to isté o tebe...“

Často žijeme v kráľovstvách rozdelených nedôverou a podozrievaním. V „kráľovstve“ predsudkov a posudzovania podľa vonkajšku. Také „kráľovstvo“ však nemôže vydržať a nikdy nebudeme žiť v „kráľovstve“ lásky.

9.3. Piatok

Jeden zo zákonníkov pristúpil k Ježišovi a spýtal sa ho: „Ktoré prikázanie je prvé zo všetkých?“ Ježiš odpovedal: „Prvé je toto: ‚Počuj, Izrael, Pán, náš Boh, je jediný Pán. Milovať budeš Pána, svojho Boha, z celého svojho srdca, z celej svojej duše, z celej svojej mysle a z celej svojej sily!‘ Druhé je toto: ‚Milovať budeš svojho blížneho ako seba samého!‘ Iného, väčšieho prikázania, ako sú tieto, niet.“ Mk 12,28-31

Istý slepec pestoval kvety za oknom svojej izby. Od jari do jesene krásne kvitli. Raz sa pri nich zastavil istý okoloidúci a povedal mu: „Prosím vás, prečo pestujete tieto krásne kvety? Ved' aj tak ich nevidíte!“ A slepý sa usmial: „Kvetin sa môžem dotýkať, mám rád ich vôňu a pestujem ich aj kvôli vám.“ „Ale ved' ma vôbec nepoznáte!“ ohradil sa neznámy. „Nepoznám, ale chcel som, aby niekomu, kto pôjde okolo, moje kvety urobili radosť.“ Slepce mohol zatrpknuto počúvať kroky ľudí na chodníku, mohol sa porovnávať a závidieť druhým zrak. On sa však neuzavrel do svojej temnoty, ale vyšiel z nej, aby vókol seba rozdával radosť.

Pán nám prikázal, aby sme milovali blížneho ako seba samého. Ale je to veľmi ťažké prikázanie. Ved' často sa druhý správajú tak, akoby sa zo všetkých sil snažili nám zabrániť v tom, aby sme toto prikázanie dodržali.

10.3. Sobota

Mýtnik stál celkom vzadu a neodvážil sa ani oči k nebu zdvihnúť, ale bil sa do prs a hovoril: „Bože, buď milostivý mne hriešnikovi.“ Lk 18,13

Je známa epizóda, ktorou sa začína slávny román Bedári od Victora Huga. Hlavného hrdinu Jeana Valjeana po devätnástich rokoch väzenia konečne pustili na slobodu. Najst' si však prácu a jedlo nie je pre bývalého väzňa jednoduchá vec. Po štyroch dňoch hľadania ho vyhladovaného srdečne prijal biskup Bienvenu. Kráľovský ho pohostil a poskytol

mu aj nocľah. Jean však v noci vstal, ukradol biskupovi sadu strieborných tanierov a ušiel. Nie však ďaleko. Zastavili ho žandári, pretože sa im zdal podozrivý. Po krátkom výsluchu prišli na to, že Jean má cenné taniere. Keďže tvrdil, že mu ich biskup daroval, priviedli ho k nemu. Len čo biskup Bienvenu zbadal pred dverami svojho domu Jeana ob-

7.3. Streda

Ježiš povedal svojim učeníkom: „Nemyslíte si, že som prišiel zrušiť Zákon alebo Prorokov; neprišiel som ich zrušiť, ale naplniť. Veru, hovorím vám: Kým sa nepominie nebo a zem, nepominie sa ani jediné písmo-